

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **obec Rantířov**
sídlem Rantířov 78, Vyskytná nad Jihlavou

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, Jihlava

za účasti: **M – KOVO s. r. o.**
sídlem Rantířov 143, Rantířov
zastoupená advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Bubeníčкова 502/42, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2020, č. j. KUJI 101001/2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Předmětem přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí o obnově řízení o odstranění stavby „Automatické linky alkalického zinkování a černění a zneškodňovací stanice odpadních vod“.
2. Magistrát města Jihlavy, stavební úřad („stavební úřad“), rozhodnutím ze dne 21. 12. 2016, č. j. MMJ/SÚ/4719/2015-71, podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu („stavební zákon“), dodatečně povolil na žádost osoby zúčastněné na řízení („stavebník“) stavbu „*Automatická linka alkalického zinkování a černění a zneškodňovací stanice odpadních vod*“ na pozemcích parc. č. 53/47 a parc. č. st. 117, v katastrálním území Rantířov, zahrnující 5 stavebních objektů. Odvolání žalobkyně zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 3. 2017, č. j. KUJI 23412/2017, sp. zn. OUP 74/2017 Cí-2.
3. K žalobě obce Rantířov Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 12. 11. 2017, č. j. 30 A 116/2017 - 346, obě výše uvedená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Kasační stížnost žalovaného zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 7. 2018, č. j. 8 As 264/2017 - 174. Ve shodě s krajským soudem konstatoval, že stavba je v rozporu s územním plánem obce Rantířov.
4. Stavební úřad pokračoval v řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby, kterou však stavebník oproti původní žádosti omezil pouze na tři objekty (přístavbu zděného objektu, opěrnou stěnu a úpravy stávajících zpevněných ploch a komunikací). O takto změněné žádosti rozhodl stavební úřad dne 1. 3. 2019 a pod č. j. MMJ/SÚ/4719/2015-116 vydal dodatečné stavební povolení pro stavbu „*Přístavba haly v areálu společnosti M-KOVO*“ na pozemku parc. č. 53/47, k. ú. Rantířov. Odvolání obce Rantířov žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 7. 2019, č. j. KUJI 51049/2019, zamítl. Předmětné rozhodnutí však na základě žaloby obce Rantířov zrušil Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 27. 2. 2020, č. j. 30 A 112/2019-85, z důvodu podstatného porušení ustanovení o řízení, které mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Soud vytkl žalovanému, že rozhodl o dodatečném povolení stavby mimo běžící řízení o odstranění stavby, jehož předmět navíc v důsledku zúžení žádosti stavebníka o dodatečné povolení stavby nebyl dosud vyčerpán. Uložil proto žalovanému rozhodnout o obnově řízení o odstranění stavby ukončeného usnesením ze dne 4. 5. 2017. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 5. 2022, č. j. 2 As 97/2020-96.
5. Dne 16. 4. 2020 zahájil stavební úřad řízení o obnově řízení o odstranění stavby, které obnovil rozhodnutím ze dne 16. 7. 2020, č. j. MMJ/SÚ/5278/2015-1-28. Žalovaný však na základě odvolání stavebníka dospěl k závěru, že stavební úřad obnovil řízení po uplynutí tříleté prekluzivní lhůty, proto napadeným rozhodnutím zrušil rozhodnutí stavebního úřadu o obnově z 16. 7. 2020 a řízení o obnově zastavil.

II. Obsah žaloby

6. Žalobkyně v podané žalobě uváděla, že ačkoliv byla obec účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby, nebyla vyrozuměna o tom, že bylo řízení o odstranění stavby po rozsudku soudu č. j. 30 A 112/2019-85 obnoveno. Podáními ze dnů 26. 3. 2020 a 22. 5. 2020 se domáhala účastenství v obnoveném řízení o odstranění stavby. Stavební úřad jí však dne 19. 6. 2020 sdělil, že vede řízení o obnově, jehož však obec není účastníkem.

7. Proti tomuto závěru stavebního úřadu se obec bránila jak námitkou podjatosti, tak opatřením proti nečinnosti ke krajskému úřadu. Krajský úřad Kraje Vysočina přípisem ze dne 2. 11. 2020 žalobkyni sdělil, že její žádost odkládá, neboť napadeným rozhodnutím ze dne 19. 10. 2020 bylo řízení o odstranění stavby zastaveno z důvodu překročení tříleté prekluzivní lhůty, v níž mělo být rozhodnutí o obnově vydáno. Otázka účastenství obce v předmětném řízení proto byla podle krajského úřadu bezvýznamná. Obec požádala žalovaného o zaslání stejnopisu předmětného rozhodnutí, které jí bylo doručeno 4. 12. 2020.
8. V mezidobí se obec obrátila na ombudsmana, který ve zprávě o šetření ze dne 5. 10. 2020 shledal postup stavebního úřadu nezákonný z důvodu, že neprovedl bezodkladnou obnovu řízení, přičemž toto pochybení podle ombudsmana ovlivnilo další vývoj šetřeného případu. Jako nápravu navrhl provedení kontrolní prohlídky v areálu kovovýroby. Tyto své závěry potvrdil ombudsman v závěrečném stanovisku ze dne 30. 11. 2020, v němž doplnil, že stavební úřad má pečlivě zvážit účast obce na kontrolní prohlídce. Odmítl názor stavebního úřadu, že v souvislosti s instalací nové linky galvanovny neproběhly v budově M-KOVO žádné stavební úpravy a že se jedná pouze o změnu v provozním zařízení stavby.
9. Vzhledem k tomu, že stavební úřad odmítá zahájit řízení o odstranění nepovolené stavby a otevřeně dává najevo, že automatická linka alkalického zinkování a černění nevyžaduje stavební povolení, je obec nucena využít veškeré zákonné prostředky obrany a podat žalobu proti napadenému rozhodnutí. Je přesvědčena, že nebyly splněny zákonné podmínky pro zastavení řízení o obnově. Dále tvrdí, že její práva byla zkrácena tím, že s ní nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, přestože žalovaný věděl, že obec byla účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby.
10. Krajský soud v Brně v rozsudku sp. zn. 30 A 116/2017 dovodil, že řízení o dodatečném povolení stavby je akcesorické k řízení o odstranění stavby. Je do něj tzv. vloženo a do jisté míry s ním je svázáno. Proto i okruh účastníků obou řízení musí být stejný.
11. Další vadou nezákonnosti napadeného rozhodnutí podle žalobkyně je, že nedošlo k překročení prekluzivní lhůty pro vydání rozhodnutí dle § 100 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. V dané věci je nutno analogicky aplikovat § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“), a dovodit z něj, že po dobu řízení před soudem neběží ani prekluzivní lhůty pro vydání rozhodnutí v obnoveném řízení. Řízení o odstranění stavby je stejně jako řízení o správních deliktech řízením, které má pro stavebníka (pachatele) značně negativní důsledky a řeší se v něm porušení zákona stavebníkem. Řízení o odstranění stavby tedy vykazuje s řízením o správních deliktech řadu shodných znaků. Účinky stavění lhůt tak vedle řízení o dodatečném povolení stavby musí platit i pro řízení o odstranění stavby. Tříletá prekluzivní lhůta pro vydání rozhodnutí o obnově tak neuplynula.
12. Podle žalobkyně je v rozporu s principy spravedlnosti, pokud by v nynějším případě došlo k uplynutí prekluzivní lhůty pro obnovu řízení. Stavební úřad řízení o obnově zahájil až dne 16. 4. 2020 a rozhodnutí vydal teprve 16. 7. 2020, přestože věděl, že je nutné jej vydat do 4. 5. 2020 (do tří let od zastavení řízení). Prodlení bylo způsobeno opakovaným prodlužováním lhůt pro vyjádření stavebníka k věci, který nakonec ani žádné vyjádření nepodal. Pro takový postup nebyly splněny podmínky, neboť řízení o obnově bylo jednoduchou záležitostí. Nařízení obnovy přikázal správní soud a nebylo nutné provádět

ve věci rozsáhlé dokazování. Současně stavební úřad odmítá zahájit nové řízení o odstranění stavby.

13. Zopakovala, že občané obce již od roku 2015 bojují proti nezákonnému záměru automatické linky alkalického zinkování a černění, přičemž soudy již dvakrát konstatovaly nezákonnost postupu stavebního úřadu. Do dne podání žaloby nedošlo ze strany stavebního úřadu ke snaze odstranit nepovolenou stavbu. Není respektován zákon a jsou ignorovány závazné pokyny soudů. Stavební úřad se za každou cenu snaží vyjít vstříc stavebníkovu nezákonnému záměru a podporovat jej na úkor veřejných zájmů občanů obce na příznivé životní prostředí.
14. Navrhla proto, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
15. V doplnění žaloby ze dne 12. 3. 2021 žalobkyně upozornila na skutečnost, že stavební úřad v rozporu se stanoviskem ombudsmana nařídil konání kontrolní prohlídky bez účasti zástupce obce. Na doporučení ombudsmana požádala obec o zaslání protokol o kontrolní prohlídce ze 17. 12. 2020 žádostí o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Stavební úřad však protokol o kontrolní prohlídce obci v dopise z 8. 3. 2021 neposkytl s odůvodněním, že se jedná o kontrolní činnost, nikoliv o úkon v řízení, jehož by obec byla účastníkem. Přestože byl při prohlídce zjištěn provoz linky od 6 do 14:30 hodin, stavební úřad proti němu nezakročil s odůvodněním, že vizuálně nezjistil žádný problém. Tím si však protiřečí, neboť v roce 2015 zahájil řízení o odstranění nepovolené linky alkalického zinkování a černění s odůvodněním, že došlo k vnitřním stavebním úpravám za účelem umístění technologie – linky alkalického zinkování. Situace na místě se od roku 2015 nijak nezměnila. Navíc daný názor odporuje rozsudku soudu č. j. 30 A 116/2017-346, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 264/2017-174. Podle žalobkyně je umístění linky spojené se stavebními úpravami haly změnou stavby vyžadující stavební povolení, což představuje stavbu dle § 2 odst. 4 stavebního zákona. Nebylo rovněž řešeno, kam vypouští stavebník odpadní vody, neboť nádrž na vyčištěné odpadní vody se při prohlídce v areálu nenacházela. Popsané okolnosti svědčí o tom, že stavební úřad nehodlá proti nepovolenému umístění automatické linky nijak zasáhnout a hájí soukromý záměr investora. Dané okolnosti podle žalobkyně nasvědčují důvodnosti podané žaloby.
16. V replice ze dne 15. 7. 2021 žalobkyně upřesnila, že řízení o odstranění stavby nemělo být vůbec zastavováno, neboť již v roce 2017 soud uzavřel, že automatická linka je v rozporu s územním plánem obce. Neobnovení řízení a akceptování umístění nezákonné linky již po dobu 6 let je závažným pochybením stavebního úřadu. Nesouhlasí s odmítnutím žaloby pro nedostatek aktivní legitimace. Stavební úřad sdělením ze dne 16. 4. 2021 zahájil nové řízení o odstranění stavby, v němž s obcí jedná jako s účastníkem řízení. To dokládá, že se měla účastnit rovněž původního řízení o odstranění stavby, tedy i řízení o obnově. Je tedy legitimována k podání žaloby. Závěry žalovaného, že záměr automatické linky není v rozporu s územním plánem, odporuje závazným rozsudkům správních soudů.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí. Měl za to, že žalobkyně nebyla účastníkem řízení o obnově a není aktivně legitimována k podání správní žaloby. Podle § 100 odst. 2 správního řádu totiž účastníky řízení o obnově jsou pouze osoby, které se účastnily správního řízení, jež má být obnoveno. Předcházejícího řízení o

odstranění stavby se žalobkyně neúčastnila. Mohla by tak být účastníkem až obnoveného řízení podle § 102 správního řádu.

18. K obnově byly správní orgány zavázány rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 112/2019-85. Na straně žalovaného nedošlo k prodávám, které by měly zapříčinit marné uplynutí tříleté prekluzivní lhůty pro vydání rozhodnutí o obnově. Stavební úřad řízení o obnově zahájil již 16. 4. 2020, nicméně rozhodnutí v něm vydal až 16. 7. 2020, tedy po lhůtě plynoucí z § 100 odst. 3 správního řádu. Žalovaný kontrolou napadeného rozhodnutí zjistil, že tříletá lhůta byla chybně počítána od okamžiku vydání usnesení o zastavení řízení, nikoliv od jeho právní moci (20. 5. 2017). I tak je ale zřejmé, že lhůta pro vydání rozhodnutí o obnově nebyla dodržena. Argument, že se § 41 s. ř. s. uplatní i na rozhodování o obnově řízení o odstranění stavby nelze akceptovat.
19. Žalovaný tak navrhl, aby soud žalobu odmítl. Pokud by soud shledal, že žalobkyně je aktivně legitimovaná k podání žaloby, navrhuje ji jako nedůvodnou zamítnout. K tomu dodává, že námitky směřující proti umístění automatické linky měly být uplatněny hned v procesu zjišťovacího řízení. Tuto možnost žalobkyně nevyužila. Ve zjišťovacím řízení bylo konstatováno, že záměr nebude posuzován podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí. Dodatečné povolení bylo podle žalovaného vydáno v souladu se zákonem a na základě kompletních podkladů.

IV. Osoba zúčastněná na řízení

20. Přípisem ze dne 26. 3. 2021 společnost M-KOVO s. r. o. (stavebník) uplatnila v řízení práva osoby zúčastněné. K podané žalobě se nevyjádřila.

V. Posouzení věci soudem

21. Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání za splnění podmínek plynoucích z § 51 odst. 1 s. ř. s.
22. **Žaloba není důvodná.**
23. K tvrzení žalovaného o nedostatku aktivní procesní legitimace soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004-59. Podle něj je odmítnutí návrhu z důvodu, že byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou [§ 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], vyhrazeno pouze „*případům nedostatku procesní legitimace a jen zcela zjevným nedostatkům legitimace hmotné, zjistitelným bez pochyb okamžitě, zpravidla již z návrhu samotného. Pokud tomu tak není, musí soud návrh věcně projednat*“.
24. Procesně je k podání žaloby legitimován ten, kdo má způsobilost být účastníkem řízení a tvrdí, že došlo ke zkrácení jeho práv ve smyslu § 65 s. ř. s. U řízení o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu se procesní legitimace zakládá tvrzením o tom, že došlo ke zkrácení práv žalobce. Závěr o tom, zda skutečně byl či nebyl zkrácen, učiní následně soud jako závěr o věcné legitimaci, jež je určující pro úspěšnost či neúspěšnost žaloby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2008, č. j. 8 As 46/2007-98). V nynějším případě žalobkyně má za to, že měla být zahrnuta mezi účastníky řízení o obnově. Není tedy *a priori* vyloučeno, že její hmotná práva mohou být napadeným rozhodnutím dotčena.
25. Lhůtu pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. považoval soud za dodržanou. Žalobkyně se o vydání napadeného rozhodnutí dozvěděla dne 4. 12. 2020 (viz písemnost na č. l. 46

spisu a doručena na č. l. 106 spisu) a žalobu podala dne 14. 12. 2020. Soud proto přistoupil k věcnému přezkumu žalobních námitek.

26. Žalobkyně prvně nesouhlasila se závěrem správních orgánů, že pokud nebyla účastníkem původního řízení o odstranění stavby, nemohla být účastníkem řízení o obnově.
27. Podle § 100 odst. 1 správního řádu *se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.*
28. Odst. 2 daného ustanovení uvádí, že *účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnova řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.*
29. Z odst. 3 citovaného ustanovení plyne, že *ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.*
30. Závěr žalovaného, že nebyla-li žalobkyně účastníkem předcházejícího správního řízení, nemůže být účastníkem řízení o obnově, neobstojí. Je pravdou, že v řízení o obnově řízení podle § 100 správního řádu se účastenství odvozuje ze zákonného vymezení účastníků předchozího správního řízení (§ 27 správního řádu). Za účastníka řízení o obnově tak je nutno považovat i osobu, která materiálně splňovala postavení účastníka původního správního řízení podle § 27 správního řádu, ale správní orgán s ní jako s účastníkem řízení nejednal. I pokud tedy žalobkyně účastníkem původního řízení o odstranění stavby nebyla, nicméně mohla (a může) být vydáním rozhodnutí v tomto řízení dotčena na svých právech podle § 27 odst. 2 správního řádu, náleží jí postavení účastníka v řízení o obnově předmětného správního řízení (shodně viz závěr č. 91 poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu a správnímu trestání; přiměřeně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 As 302/2018-55, podle něhož „[o]pomenutý účastník se může proti rozhodnutí ve věci bránit odvoláním, nebo návrhem na obnovu řízení“). Povinnost zkoumat v řízení o obnově tvrzené dotčení práv osoby, která nebyla účastníkem původního správního řízení, ostatně plyne rovněž z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 2. 2019, č. j. 15 A 243/2017-56). Pro možnost účastenství žalobkyně v řízení o obnově tedy nebylo určující, zda byla účastníkem původního řízení o odstranění stavby, o jehož obnově bylo rozhodováno, ale zda splňuje podmínky účasti plynoucí z § 27 správního řádu v původním správním řízení. Pokud správní orgány účastenství žalobkyně v řízení o obnově paušálně odmítly s odůvodněním, že se předchozího správního řízení neúčastnila, aniž by zkoumaly možnost dotčení jejích práv, pochybily.
31. Námitka nesprávného posouzení otázky účastenství žalobkyně v řízení o obnově tak je důvodná. Otázkou nicméně zůstává, zda pochybení správních orgánů při posuzování okruhu účastníků, mohlo mít vliv na výsledné posouzení věci (viz bod 39 níže).

32. Dále se soud zabýval námitkou nesprávného posouzení běhu lhůt pro vydání rozhodnutí o obnově řízení podle § 100 odst. 3 správního řádu.
33. Jak bylo zmíněno výše, z § 100 odst. 3 správního řádu plyne, že v případě obnovy řízení zahajované z úřední povinnosti musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno do tří let od právní moci rozhodnutí. Podmínka vydání rozhodnutí ve lhůtě tří let bude podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 4 As 294/2018-31, splněna již vydáním prvního rozhodnutí o obnově řízení ve lhůtě tří let od právní moci rozhodnutí; na rozhodnutí o odvolání a případné další navazující řízení se již tato lhůta nevztahuje.
34. Ze správního spisu vyplývá, že usnesení o zastavení řízení č. j. MMJ/SÚ/5278/2015-1-7 bylo vydáno dne 4. 5. 2017 a téhož dne bylo doručeno stavebníkovi. Nebylo proti němu podáno odvolání, proto právní moc nastala první pracovní den po uplynutí patnáctidenní odvolací lhůty, tj. v pondělí 22. 5. 2017 (nikoliv v sobotu 20. 5. 2017 jak uvádí žalovaný ve vyjádření k žalobě, ani 5. 5. 2017 jak je mylně zmíněno v napadeném rozhodnutí). Lhůta pro vydání rozhodnutí o nařízení obnovy ve smyslu § 100 odst. 3 správního řádu tak uplynula 22. 5. 2020. Rozhodnutí o nařízení obnovy však bylo stavebním úřadem vydáno až 16. 7. 2020, tedy po marném uplynutí tříleté prekluzivní lhůty. Žalovaný proto v napadeném rozhodnutí správně konstatoval, že z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty již nebylo možné rozhodnout o obnově řízení. Oprávněně tedy zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16. 7. 2020 a řízení o obnově zastavil.
35. Soud se neztotožnil s argumentací žalobkyně, že v předmětném případě bylo na místě aplikovat § 41 s. ř. s. týkající se přerušení běhu některých prekluzivních lhůt. Podle § 41 s. ř. s. *stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen "správní delikt") lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží. To platí obdobně o lhůtách pro zánik práva ve věcech daní, cel, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně, které jsou příjmem státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo rezervních fondů organizačních složek státu, rozpočtů územních samosprávních celků, nebo státních fondů nebo Národního fondu, a o promlčecích dobách ve věci náhrady škody nebo nemajetkové újmy způsobené při výkonu veřejné moci podle zvláštního zákona.*
36. Účelem § 41 s. ř. s. je zajistit, aby po dobu soudního řízení neběžely lhůty, které omezují možnost správních orgánů uložit určitou povinnost nebo ji vymáhat. Vymezení lhůt, které se v důsledku předmětného ustanovení po dobu řízení před správními soudy staví, nelze výkladem rozšiřovat. Pokud správní řízení není řízením ve věcech správních deliktů, ve věcech daní, cel, poplatků, odvodů nebo ve věci náhrady škody nebo nemajetkové újmy způsobené při výkonu veřejné moci, nelze běh lhůty stavět. Řízení o odstranění stavby není žádným z řízení vyjmenovaných v § 41 s. ř. s., proto nelze běh prekluzivní lhůty pro obnovu daného správního řízení podle § 41 s. ř. s. stavět. Argumentace, že řízení o odstranění stavby se svojí povahou blíží řízení o správním deliktu stavebníka černé stavby, není případná. Účelem řízení o odstranění stavby není uložit stavebníkovi sankci za správní delikt, ale zjednat nápravu v rámci dozoru nad dodržováním stavebně právních předpisů (v krajním případě rozhodnutím o odstranění nepovolené stavby). Závěr žalovaného o tom, že uplynula tříletá lhůta pro vydání rozhodnutí o obnově řízení plynoucí z § 100 odst. 3 správního řádu, tak obstojí.

37. Námitka nesprávného posouzení uplynutí prekluzivní lhůty pro vydání rozhodnutí o obnově tak není důvodná.
38. Pro věc samou však uplynutí prekluzivní lhůty pro zahájení obnovy řízení z moci úřední nemá zásadní dopad. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v bodě 39 rozsudku č. j. 2 As 97/2020-96, v dané věci i přes uplynutí lhůty pro nařízení obnovy řízení nic nebránilo zahájení nového řízení o odstranění stavby. Soudu je ostatně z úřední činnosti známo, že řízení o odstranění stavby „*stavební úpravy v části objektu stávající haly na poz. st. č. 117 k. ú. Rantířov, za účelem instalace technologie automatické linky alkalického zinkování a černění, provedené v rozporu s § 126 odst. 4 stavebního zákona*“ bylo stavebním úřadem zahájeno dne 16. 4. 2021 pod sp. zn. MMJ/SÚ/13185/2021 (viz žaloba vedená u soudu pod sp. zn. 30 A 19/2022).
39. Za dané situace soud hodnotil, zda pochybení správních orgánů při posuzování účastenství žalobkyně v řízení o obnově mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Dospěl k závěru, že nikoliv. Předmětné pochybení totiž podle soudu nemohlo nijak ovlivnit správný závěr žalovaného o uplynutí prekluzivní lhůty podle § 100 odst. 3 správního řádu. Za této situace soud akcentoval zásadu ekonomie řízení a podanou žalobu zamítl, neboť shledal, že i pokud by se žalobkyní bylo v řízení o obnově jednáno jako s účastníkem řízení, nemohlo by řízení o obnově skončit jinak než zastavením řízení z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty (přiměřeně viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2019, č. j. 30 A 240/2017-95, bod 55, potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2020, č. j. 4 As 477/2019-38).

VI. Závěr a náklady řízení

40. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
42. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost. Neshledal rovněž důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejích dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. srpna 2022

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu